Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 19 april 2012*

”Civilrättsligt samarbete — Förordning (EG) nr 1346/2000 — Artikel 3.1 — Begreppet talan som har sin grund i ett insolvensförfarande och har ett nära samband med detta förfarande — Förordning (EG) nr 44/2001 — Artikel 1.1 och 1.2 b — Begreppen privaträttens område och konkurs — Talan väckt på grundval av konkursförvaltarens överlåtelse av dennes rätt till återvinning”

I mål C-213/10,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litauen) genom beslut av den 27 april 2010, som inkom till domstolen den 4 maj 2010, i målet

**F-Tex SIA**

mot

**Lietuvos-Anglijos UAB ”Jadecloud-Vilma”,**

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Tizzano samt domarna M. Safjan, M. Ilešič, E. Levits och M. Berger (referent),

generaladvokat: V. Trstenjak,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— F-Tex SIA, genom M. Nosevič, advokatas,

— Lietuvos-Anglijos UAB ”Jadecloud-Vilma”, genom R. Bukauskas, advokatas,

— Litauens regering, genom D. Kriaučiūnas och L. Liubertaitė, båda i egenskap av ombud,

— Tysklands regering, genom T. Henze och J. Kemper, båda i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: litauiska.

— Greklands regering, genom M. Michelogiannaki samt K. Georgiadis och D. Kalogiros, samtliga i egenskap av ombud,

— Europeiska kommissionen, genom A. Steiblytė och M. Wilderspin, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

## Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av rådets förordning (EG) nr 1346/2000 av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden (EGT L 160, s. 1) och artiklarna 1.2 b och 2.1 i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 12, 2001, s. 1).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan F-Tex SIA (nedan kallat F-Tex) och Lietuvos-Anglijos UAB ”Jadecloud-Vilma” (nedan kallat Jadecloud-Vilma), angående återvinning av ett belopp på 523 700,20 litai (LTL) jämte ränta som betalats till Jadecloud-Vilma av Neo Personal Light Clothing GmbH (nedan kallat NPLC), trots att det sistnämnda bolaget var på obestånd.

### Tillämpliga bestämmelser

*Förordning nr 1346/2000*

3 Enligt skäl 6 i förordning nr 1346/2000 ”bör förordningen begränsas till bestämmelser som reglerar behörigheten att inleda insolvensförfaranden samt att anta beslut som fattas omedelbart på grundval av insolvensförfaranden och står i nära samband med dessa”.

4 Artikel 3.1 i förordning nr 1346/2000, som rör internationell behörighet, stadgar följande huvudregel för behörighet:

”1. Domstolarna i den medlemsstat inom vars territorium platsen där gäldenärens huvudsakliga intressen finns, har behörighet att inleda ett insolvensförfarande. För bolag och andra juridiska personer skall sätet anses vara platsen där de huvudsakliga intressena finns, om inte annat visas.”

5 Artikel 25 i förordning nr 1346/2000 rör erkännande och verkställighet av andra beslut. I artikel 25.1 och 25.2 föreskrivs följande:

”1. Beslut som rör ett insolvensförfarandes genomförande och slutförande, samt ackord, och som fattats av en domstol, vars beslut om att inleda förfarandet erkänns i enlighet med artikel 16, skall erkännas utan krav på ytterligare formaliteter. Sådana beslut skall verkställas i enlighet med artiklarna 31–51, med undantag för artikel 34.2, i Brysselkonventionen om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område, ändrad genom konventionerna om tillträde till den konventionen.

Första stycket skall även gälla beslut som är direkt hänförliga till insolvensförfarandet och har nära samband härmed, även om de fattats av en annan domstol.

…

2. Andra beslut än de som avses i punkt 1 skall erkännas och verkställas i enlighet med den konvention som avses i första stycket, i den mån den är tillämplig.”

*Förordning nr 44/2001*

6 Förordning nr 44/2001 ersätter, i förhållandet mellan medlemsstaterna, konventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 299, 1972, s. 32; svensk utgåva, EGT C 15, 1997, s. 30) (nedan kallad Brysselkonventionen).

7 Enligt skäl 7 ”[måste t]illämpningsområdet för denna förordning … täcka de väsentliga delarna av privaträtten utom vissa väl definierade delar”.

8 Artikel 1 i förordning nr 44/2001 definierar förordningens tillämpningsområde enligt följande:

”1. Denna förordning är tillämplig på privaträttens område, oberoende av vilket slag av domstol det är fråga om. Den omfattar i synnerhet inte skattefrågor, tullfrågor och förvaltningsrättsliga frågor.

2. Förordningen är inte tillämplig på

…

b) konkurs, ackord och liknande förfaranden,

…”

9 Artikel 2.1 i förordning nr 44/2001 föreskriver följande huvudregel för behörighet:

”1. Om inte annat föreskrivs i denna förordning, skall talan mot den som har hemvist i en medlemsstat väckas vid domstol i den medlemsstaten, oberoende av i vilken stat han har medborgarskap.”

10 I artikel 60.1 i denna förordning stadgas följande:

”Vid tillämpningen av denna förordning skall ett bolag eller annan juridisk person anses ha hemvist i orten för dess

a) stadgeenliga säte, eller

b) huvudkontor, eller

c) huvudsakliga verksamhet.”

**Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna**

11 Under perioden februari–juni 2001 betalade NPLC, vars stadgeenliga säte är i Tyskland, trots att det var på obestånd ett belopp på 523 700,20 LTL till Jadecloud-Vilma, vars stadgeenliga säte är i Litauen.

12 Den 24 januari 2005 inledde Landgericht Duisburg (Tyskland) ett insolvensförfarande mot NPLC. Enligt den hänskjutande domstolen var F-Tex, vars stadgeenliga säte är i Lettland, ensam borgenär.

13 Genom avtal av den 28 augusti 2007 överlät den utsedda konkursförvaltaren samtliga NPLC:s fordringar mot tredje man till F-Tex, inbegripet rätten att begära återvinning från Jadecloud-Vilma av de belopp som det bolaget erhållit under perioden februari–juni 2001. Vid överlåtelsen gav förvaltaren

inga garantier vad avser fordringarnas innehåll, belopp eller huruvida de rättsligt och faktiskt kunde drivas in. F-Tex hade ingen rättslig förpliktelse att försöka driva in fordringarna, men om det valde att göra detta skulle det betala 33 procent av intäkterna till konkursförvaltaren.

14 Genom beslut av den 19 augusti 2009 avvisade Vilniaus apygardos teismas (Litauen) den talan som F-Tex väckt där, med yrkande om att Jadecloud-Vilma skulle betala 523 700,20 LTL jämte ränta till F-Tex, vilket motsvarade det belopp som Jadecloud-Vilma hade uppburit från NLPC. Vilniaus apygardos teismas fann att talan omfattades av de tyska domstolarnas behörighet, eftersom insolvensförfarandet mot NLPC hade inletts i Tyskland.

15 Efter överklagande av F-Tex undanröjde Lietuvos apeliacinis teismas (Litauen) underinstansens avgörande och återförvisade målet dit. Lietuvos apeliacinis teismas fann att behörigheten enligt artikel 3.1 i förordning nr 1346/2000 att pröva en talan om återvinning inte är en exklusiv behörighet och att denna talan, med hänsyn till omständigheterna i målet, borde prövas av domstolen på den ort där svaranden har sitt stadgeenliga säte.

16 I beslut av den 25 november 2009 fann Landgericht Duisburg att den inte var behörig att pröva den talan som F-Tex hade väckt där mot Jadecloud-Vilma, bland annat eftersom svarandens säte inte var beläget i Tyskland. Rätten underrättade F-Tex om att bolagets talan sannolikt skulle avvisas, varpå F-Tex återkallade talan.

17 Jadecloud-Vilma överklagade Lietuvos apeliacinis teismas beslut av den 5 november 2009 till Lietuvos Aukščiausiasis Teismas, som beslutade att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:

”1. Mot bakgrund av domstolens [dom av den 22 februari 1979 i mål 133/78, Gourdain (REG 1979, s. 733) och av den 12 februari 2009 i mål C-339/07, Seagon (REG 2009, s. I-767)], ska artikel 3.1 i förordning nr 1346/2000 och artikel 1.2 b i förordning nr 44/2001 tolkas så, att

a) en nationell domstol vid vilken ett insolvensförfarande är anhängigt har exklusiv behörighet att pröva en återvinningstalan (*actio pauliana)* som är direkt hänförlig till insolvensförfarandet eller har ett nära samband med detta förfarande, och att undantag från denna behörighet endast kan grundas på andra bestämmelser i förordning nr 1346/2000,

b) en *actio pauliana* som väcks av den enda borgenären till det företag mot vilket ett insolvensförfarande har inletts i en medlemsstat, som

— väcks i en annan medlemsstat,

— har sin grund i en fordran mot tredje man som av konkursförvaltaren överlåtits till käranden genom ett oneröst avtal, vilket därigenom begränsar förvaltarens rättigheter i den första medlemsstaten,

— inte medför risk för andra eventuella borgenärer,

ska anses tillhöra privaträttens område i den mening som avses i artikel 1.1 i förordning nr 44/2001?

2. Ska kärandens rätt till ett effektivt rättsmedel, som domstolen erkänt som en allmän unionsrättslig princip och som skyddas genom artikel 47 i [Europeiska] unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, tolkas så, att

a) de nationella domstolar som är behöriga att pröva en *actio pauliana* (beroende på huruvida den har samband med insolvensförfarandet) enligt artikel 3.1 i förordning nr 1346/2000 eller enligt artikel 2.1 i förordning nr 44/2001, inte båda kan förklara sig obehöriga, och

b) då en domstol i en medlemsstat har avvisat en *actio pauliana* på grund av bristande behörighet, en domstol i en annan medlemsstat ex officio kan förklara sig behörig att tillförsäkra käranden rätten till ett effektivt rättsmedel oberoende av det förhållandet att den enligt bestämmelser om internationell behörighet i unionsrätten inte kan fatta ett sådant beslut?”

## Prövning av tolkningsfrågorna

### *Den första frågans andra del*

18 Vad gäller den första frågans andra del, som ska prövas först, önskar den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida en talan som väckts mot tredje man av en borgenär med fordringar gentemot en gäldenär som är föremål för ett insolvensförfarande, som handlar på grundval av en fordran som med konkursförvaltarens samtycke överlåtits inom ramen för detta förfarande, omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 1346/2000, därför att en sådan talan är direkt hänförlig till insolvensförfarandet och har nära samband med detta, eller om talan snarare omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 44/2001, av den anledningen att talan ryms inom begreppet privaträttens område.

#### Inledande synpunkter

19 Domstolen vill inledningsvis precisera de respektive tillämpningsområdena för förordningarna nr 44/2001 och nr 1346/2000.

– Förordning nr 44/2001

20 Enligt artikel 1 första stycket i Brysselkonventionen, som har ersatts av förordning nr 44/2001, var konventionen tillämplig på privaträttens område, oberoende av vilket slag av domstol det var fråga om. I artikel 1 andra stycket uteslöts vissa särskilda områden, bland annat, i punkt 2, ”konkurs, ackord och liknande förfaranden”.

21 I såväl Paul Jenards rapport om konventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område (EGT C 59, 1979, s. 1) som Peter Schlossers rapport om konventionen av den 9 oktober 1978 om Konungariket Danmarks, Irlands och Förenade konungarikets Storbritannien och Nordirland tillträde till Brysselkonventionen och om protokollet om domstolens tolkning av denna konvention (EGT C 59, 1979, s. 71) angavs att de områden som omfattas av detta undantag borde omfattas av en separat konvention. Peter Schlosser preciserade i punkt 53 i sin rapport att tillämpningsområdena för de båda konventionerna borde avgränsas så, att varje lucka och varje fråga om kvalificering kunde undvikas.

22 I domen i det ovannämnda målet Gourdain, som rörde Brysselkonventionen, avgränsade domstolen räckvidden av undantaget i fråga. I punkt 4 slog domstolen fast att för att ett avgörande som hänför sig till en konkurs ska vara undantaget från Brysselkonventionens tillämpningsområde, ska det vara direkt hänförligt till konkursen och ha ett nära samband med ett förfarande för likvidation av tillgångar eller med ett ackordsförfarande.

23 I dom av den 2 juli 2009 i mål C-111/08, SCT Industri (REG 2009, s. I-5655), som meddelades efter att förordning nr 44/2001 hade trätt i kraft, slog domstolen fast att eftersom denna förordning numera har ersatt Brysselkonventionen, gäller domstolens tolkning av konventionen även för förordningen i den

mån de aktuella bestämmelserna kan anses överensstämma med varandra. Så är fallet med artikel 1.2 b i förordningen och artikel 1 andra stycket 2 i konventionen, vilka har samma lydelse. Domstolen erinrade om kriteriet att en talan har sin grund i ett konkursförfarande när det är direkt hänförligt till konkursen och har ett nära samband med ett förfarande för likvidation av tillgångar eller med ett ackordsförfarande och preciserade att det är styrkan, i den mening som avses i domen i det ovannämnda målet Gourdain, hos sambandet mellan talan och insolvensförfarandet som är avgörande för huruvida undantaget är tillämpligt (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet SCT Industri, punkterna 22–25).

– Förordning nr 1346/2000

24 Förordning nr 1346/2000 har likalydande bestämmelser som konventionen om insolvensförfaranden, som öppnades för undertecknande av medlemsstaterna i Bryssel den 23 november 1995.

25 I domen i det ovannämnda målet Seagon prövade domstolen, såsom den hänskjutande domstolen har påpekat, vilka kriterier som avgör huruvida en talan omfattas av tillämpningsområdet för artikel 3.1 i den förordningen.

26 I punkt 20 i nämnda dom konstaterade domstolen att det är exakt samma kriterium som i domen i det ovannämnda målet Gourdain, där skäl 6 i förordning nr 1346/2000 använts för att avgränsa föremålet för förordningen. Enligt detta skäl bör förordningen begränsas till bestämmelser som reglerar behörigheten att inleda insolvensförfaranden samt att anta beslut som fattas omedelbart på grundval av insolvensförfaranden och står i nära samband med dessa.

27 Domstolen har av detta dragit slutsatsen att artikel 3.1 i förordningen, med hänsyn till lagstiftarens avsikt i detta avseende och förordningens ändamålsenliga verkan, ska tolkas så, att domstolarna i den medlemsstat som är behörig att inleda ett insolvensförfarande även har internationell behörighet att pröva sådana talan som är direkt hänförliga till insolvensförfarandet och har ett nära samband med detta (domen i det ovannämnda målet Seagon, punkt 21).

28 Det kan tilläggas att detta dubbla kriterium även gäller artikel 25.1 första stycket i förordning nr 1346/2000, som rör erkännande och verkställighet av beslut som rör ett insolvensförfarandes genomförande och slutförande. Enligt artikel 25.1 andra stycket ska första stycket även gälla beslut som är direkt hänförliga till insolvensförfarandet och har ett nära samband med detta, även om de fattats av en annan domstol. Enligt artikel 25.2 i förordningen ska andra beslut än de som avses i artikel 25.1 erkännas och verkställas i enlighet med förordning nr 44/2001, i den mån den är tillämplig.

– Förhållandet mellan förordningarna nr 1346/2000 och nr 44/2001

29 Av vad som anförts följer för det första att endast en talan som är direkt hänförlig till ett insolvensförfarande och har ett nära samband med detta är utesluten från tillämpningsområdet för förordning nr 44/2001 enligt artikel 1.2 b i förordningen, med tanke på att detta tillämpningsområde, enligt skäl 7 i förordningen måste täcka de väsentliga delarna av privaträtten utom vissa väl definierade delar. Av samma överväganden följer för det andra att endast en talan som är direkt hänförlig till ett insolvensförfarande och har ett nära samband med detta omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 1346/2000.

30 För att kunna besvara den andra delen av den första frågan måste det därmed avgöras huruvida talan i det nationella målet, mot bakgrund av den hänskjutande domstolens upplysningar, ska anses uppfylla detta dubbla kriterium.

Sambandet mellan talan i det nationella målet å ena sidan och gäldenärens insolvens och insolvensförfarandet å andra sidan

31 Talan i det nationella målet avser återvinning från svaranden av belopp som denne mottagit från en gäldenär innan ett insolvensförfarande inleddes mot den sistnämnde. Käranden har väckt talan på grundval av fordringar som inom ramen för insolvensförfarandet överlåtits till käranden med konkursförvaltarens samtycke. Denna överlåtelse avsåg den rätt till återvinning som förvaltaren har enligt den tyska lagen om insolvensförfaranden beträffande handlingar som gjorts innan insolvensförfarandet inletts och som är till skada för borgenärerna.

32 Det framgår av handlingarna i målet att återvinningstalan, som i tysk rätt regleras i 129 § och följande paragrafer i lagen om insolvensförfaranden, endast kan föras av förvaltaren och uteslutande för att skydda hela borgenärskollektivets intressen. Enligt den tyska regeringen kan rätten till återvinning emellertid överlåtas, förutsatt att motprestationen får anses likvärdig, om detta är till fördel för borgenärskollektivet.

33 I domen i det ovannämnda målet Seagon slog domstolen fast att en talan om återvinning av ett belopp som gäldenären betalat, vilken förs av förvaltaren och vilken grundar sig på gäldenärens insolvens, omfattas av artikel 3.1 i förordning nr 1346/2000 (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Seagon, punkt 28).

34 I domen i det ovannämnda målet SCT Industri fann domstolen, beträffande erkännande av ett avgörande enligt vilket en överlåtelse med konkursförvaltarens samtycke inom ramen för ett insolvensförfarande är ogiltig på grund av att förvaltaren inte hade rätt att förfoga över de överlåtna tillgångarna, att en sådan fråga omfattas av begreppet konkurs i den mening som avses i artikel 1.2 b i förordning nr 44/2001 (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet SCT Industri, punkt 33).

35 I det förevarande nationella målet är situationen emellertid en annan än i båda de ovannämnda målen.

36 Till skillnad från käranden i det ovannämnda målet Seagon agerar käranden i förevarande nationella mål inte i egenskap av förvaltare, det vill säga som ett organ i insolvensförfarandet, utan som förvärvare av en rättighet.

37 Till skillnad från i det ovannämnda målet SCT Industri rör det förevarande nationella målet inte heller giltigheten av den överlåtelse som förvaltaren samtyckt till, och dennes behörighet att överlåta rätten till återvinning är ostridig.

38 Domstolen ska således pröva huruvida kärandens talan i det nationella målet med hänsyn till dess specifika drag har ett direkt samband med gäldenärens insolvens och ett nära samband med insolvensförfarandet.

39 Jadecloud-Vilma och Europeiska kommissionen har i sina yttranden till domstolen gjort gällande att förvärvarens talan till sitt ursprung och innehåll väsentligen är identisk med en återvinningstalan som väcks av konkursförvaltaren.

40 Det kan inte förnekas att den rättighet som käranden i det nationella målet grundar sin talan på har ett samband med gäldenärens insolvens, eftersom den härrör från konkursförvaltarens rätt till återvinning enligt den nationella lag som är tillämplig på insolvensförfarandet. Frågan är dock huruvida den förvärvade rättigheten fortfarande har ett direkt samband med gäldenärens insolvens även efter det att den blivit en del av förvärvarens tillgångar.

41 Den frågan behöver dock inte nödvändigtvis besvaras om det framgår att förvärvarens utövande av sin förvärvade rättighet inte har ett nära samband med insolvensförfarandet.

42 Såsom F-Tex, liksom den litauiska och den tyska regeringen, har påpekat, styrs förvärvarens utövande av sin förvärvade rättighet av andra regler än dem som gäller inom ramen för ett insolvensförfarande.

43 För det första är förvärvaren fri att välja om denne vill utöva rättigheten eller inte, till skillnad från konkursförvaltaren, som i princip är skyldig att handla i borgenärernas intresse. Såsom den hänskjutande domstolen har konstaterat, var F-Tex inte lagligen förpliktat att driva in de överlåtna fordringarna.

44 För det andra handlar förvärvaren, om denne beslutar att utkräva sin fordran, i sitt eget intresse och till förmån för sig själv. I likhet med den fordran som ligger till grund för förvärvarens krav, kommer intäkterna till följd av talan att ingå i dennes egna tillgångar. Följderna av talan skiljer sig således från en återvinningstalan som väcks av konkursförvaltaren, eftersom den senare typen av talan syftar till att öka tillgångarna i det företag som är föremål för insolvensförfarandet (domen i det ovannämnda målet Seagon, punkt 17).

45 Att den motprestation som F-Tex erbjudit för förvaltarens överlåtelse av rätten till återvinning består av en skyldighet att betala en viss procentandel av intäkterna från de överlåtna fordringarna ändrar inte den bedömningen. Det är endast en fråga om betalningssätt. Ett sådant avtalsvillkor omfattas av partsautonomin, eftersom konkursförvaltaren inte har motsatt sig villkoret och förvärvaren fritt kunde välja att uttrycka motprestationen i form av ett schablonbelopp eller som en procentandel av det belopp som eventuellt kunde uppbäras.

46 Dessutom har, i tysk rätt, som i det nationella målet är tillämplig lag i insolvensförfaranden, det faktum att förfarandet har avslutats ingen betydelse för förvärvarens utövande av sin förvärvade rätt till återvinning. Enligt den tyska regeringen kan den rätten utövas även efter det att insolvensförfarandet har avslutats.

47 Talan i det nationella målet uppvisar således sådana drag att den inte har ett nära samband med insolvensförfarandet.

48 Talan i det nationella målet ska således inte anses omfattas av tillämpningsområdet för artikel 3.1 i förordning nr 1346/2000 och därmed inte heller omfattas av begreppet konkurs i den mening som avses i artikel 1.2 b i förordning nr 44/2001. Det behöver därvid inte prövas huruvida det finns ett direkt samband mellan denna talan och gäldenärens insolvens.

49 Den första frågans andra del ska följaktligen besvaras på följande sätt. Artikel 1.1 i förordning nr 44/2001 ska tolkas så, att en talan som väckts mot tredje man på grundval av en fordran som med förvaltarens samtycke överlåtits inom ramen för ett insolvensförfarande, och som avser den rätt till återvinning som konkursförvaltaren har enligt den nationella lag som är tillämplig på nämnda förfarande, ryms inom begreppet privaträttens område i den mening som avses i denna bestämmelse.

*Den första frågans första del*

50 Vad gäller den första frågans första del önskar den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida den behörighet som domstolarna i den medlemsstat där ett insolvensförfarande inletts har, enligt förordning nr 1346/2000, såsom denna har tolkats av domstolen, att pröva en talan som är hänförlig till detta förfarande och som har nära samband med detsamma utgör en exklusiv behörighet.

51 Med tanke på det svar som lämnats beträffande den första frågans andra del, saknas det anledning att besvara den första delen av frågan.

*Den andra frågan*

52 Den hänskjutande domstolen har ställt den andra frågan för att få klarhet i huruvida rätten till ett effektivt rättsmedel, som skyddas i artikel 47 i Europeiska unionens stadga om grundläggande rättigheter, innebär att en nationell domstol i en medlemsstat vid vilken en talan har väckts som den inte är behörig att pröva enligt artikel 2.1 i förordning nr 44/2001 inte får förklara sig obehörig, när de nationella domstolarna i en annan medlemsstat redan har förklarat sig obehöriga enligt artikel 3.1 i förordning nr 1346/2000.

53 Den frågan är enbart relevant i det nationella målet om de litauiska domstolarna inte skulle kunna grunda sin behörighet på någon unionsrättslig bestämmelse.

54 Eftersom det följer av svaret på den första frågan att tvisten i det nationella målet omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 44/2001, är de litauiska domstolarna behöriga enligt artiklarna 2.1 och 60.1, eftersom svarandebolaget har hemvist i Litauen.

55 Det saknas således anledning att besvara den andra frågan.

**Rättegångskostnader**

56 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

**Artikel 1.1 i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område ska tolkas så, att en talan som väckts mot tredje man på grundval av en fordran som med förvaltarens samtycke överlåtits inom ramen för ett insolvensförfarande, och som avser den rätt till återvinning som konkursförvaltaren har enligt den nationella lag som är tillämplig på nämnda förfarande, ryms inom begreppet privaträttens område i den mening som avses i denna bestämmelse.**

Underskrifter